

Chương 502: Thảm Hoạ Cổng (38) - Giải Cứu Olivia Lanze

(Số từ: 3662)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:37 AM 24/07/2023

Liana đang loại bỏ các Death Knight một cách có phương pháp bằng tia sét, như thể đang bắn tỉa chúng từ xa và vô hiệu hóa sức mạnh của chúng.

Tôi đã bảo cô ấy đừng can thiệp, nhưng cô ấy hẳn nghĩ rằng tôi đang gặp nguy hiểm.

*Crash! Loé!

Mọi người có thể tin rằng đó là lỗi của họ.

*Bùm!

"Arrrrrrrrgh!"

Vượt trội về sức mạnh, Olivia phát ra một tiếng hét như dã thú khi thanh kiếm của tôi đẩy lùi cô ấy.

Các Death Knight đang tấn công đã bị Liana cầm chân.

Death Knight là những sinh vật Undead cấp cao nhất.

Tuy nhiên, Liana đã đánh bại thành công vô số quái vật tại Pháo đài Mokna, chưa một lần để pháo đài thất thủ.

Vì vậy, các Death Knight đã bị sét đánh dữ dội của Liana, thịt của họ bị đốt cháy, chỉ còn lại xương đỏ rực trước khi biến thành tro bụi.

Mặc dù là Undead, nhưng chúng vẫn là những xác chết mới chết.

Một số có khuôn mặt dễ nhận biết.

Với tư cách là thủ lĩnh của Thánh Hội, Olivia không có nhiều tương tác trực tiếp với các linh mục mà cô ấy đã gửi đến đây.

Nhưng Liana đã chỉ huy họ trong một thời gian dài, chiến đấu bên cạnh họ và xây dựng mối quan hệ với họ.

Liana biết rõ hơn ai hết cô ấy đang giết người lần thứ hai.

Vì tội lỗi của mình, cô đã phải nhiều lần gọi ra những tia sét đánh vào xác đồng đội, biến những xác chết xấu số thành tro bụi.

Olivia đã rơi vào sự kiểm soát của những linh hồn ác độc, và các Thánh hiệp sĩ được cử đi làm nhiệm vụ thanh tẩy đã không thể chết một cách yên bình và được hồi sinh với tư cách là Death Knight.

Họ phải chiến đấu với những người từng là đồng minh, chứ không phải những con quái vật từ cánh cổng.

Liana đã phạm sai lầm.

Cô đã phạm phải một tội lỗi không thể tha thứ.

Vậy còn tôi thì sao?

Đánh giá ý định có thể là một nhiệm vụ không thành công.

Ngay cả với ý định tốt, ngay cả khi cố gắng cứu tất cả mọi người.

Cuối cùng, mọi thứ xảy ra đều do tôi, vậy có thực sự bất công khi những linh hồn báo thù chiếm hữu Olivia, người thân yêu của tôi, và tìm kiếm sự trừng phạt?

Là người công chính như tôi đã tin, chẳng phải cơn thịnh nộ của những linh hồn báo thù đó có chính đáng theo một cách nào đó không?

Tất cả các vấn đề của thế giới sẽ không xảy ra nếu tôi không tồn tại.

Sự thù hận nhắm vào Ma vương, nguyên nhân sâu xa của mọi thứ, có thể không bất công và không chính đáng như người ta tưởng.

Ngay cả khi các Death Knight bị vô hiệu hóa từng người một giữa những tia sét, Olivia vẫn không hề nao núng.

Olivia bị ám đường như không sử dụng kiếm thuật của mình một cách hợp lý.

"Arrrrrrr..."

Cô ấy phát ra một tiếng gầm gừ nhỏ, giống như một con thú, và vung thanh Ma kiếm Tiamata về phía tôi như một thứ vũ khí cùn.

*Kang! Kang! Kang!

Chặn những cú vung kiếm mạnh mẽ của cô ấy không khó. Tuy nhiên, vấn đề không nằm ở cú vung vọt mạnh mẽ của cô ấy mà là sức mạnh ô uế mà Olivia nắm giữ.

Lấy Tiamata từ tay Olivia sẽ không thay đổi được gì vì Olivia sẽ nhanh chóng giành lại Tiamata, chỉ làm gián đoạn nhịp điệu của cuộc chiến.

Hơn nữa, không giống tôi, Olivia có thể sử dụng [sức mạnh thần thánh] của mình ngay cả khi không có Tiamata, khiến cho việc tranh giành quyền kiểm soát trở nên nguy hiểm đối với tôi. Olivia sẽ tiếp tục sử dụng sức mạnh của sự thoái nát và suy tàn, ngay cả khi tôi lấy Tiamata.

Không thể làm tổn thương Olivia, tất cả những gì tôi có thể làm là tập trung vào việc ngăn chặn các cuộc tấn công của cô ấy, điều này lại khiến cơ thể tôi chịu ảnh hưởng ngày càng tăng của sự hư hỏng và thoái rữa.

Sự thoái rữa bắt đầu lan rộng trên da tôi, và cơ thể tôi bắt đầu chết dần chết mòn.

Khi các dây thần kinh của tôi suy yếu, các giác quan của tôi dần dần trở nên mờ nhạt và thậm chí tầm nhìn của tôi cũng bắt đầu mờ đi.

Tôi không thể sử dụng sức mạnh hồi phục của Tiamata.

Nếu trận chiến tiếp tục, tôi sẽ không chết dưới lưỡi kiếm, mà đúng hơn, tôi sẽ trở thành một xác ướp sống do thối rữa, giống như một cái cây khô héo.

Cuối cùng, tôi cần phải có hành động quyết đoán.

Tôi phải đối mặt với những linh hồn độc ác đang điều khiển Olivia.

"Grrraaaahhhhh!"

Olivia lao vào tôi một lần nữa, vung kiếm như một con thú hoang.

Trốn tránh và làm chệch hướng sẽ chỉ đẩy nhanh quá trình phân hủy của cơ thể tôi.

Tôi đã hành động.

*Kang!

Tôi nắm lấy thanh kiếm Tiamata đã ô uế bằng tay không.

*Screech!

Như thể bị ngâm trong axit, khói trắng bốc lên từ bàn tay nắm chặt của tôi, và da tôi bắt đầu chết.

Nhưng tôi không chỉ chop lấy thanh kiếm.

*Thud!

"Ugh..."

Với bàn tay còn lại, tôi bóp cổ Olivia.

Bây giờ, không ai trong chúng tôi có thể trốn thoát.

*Bang! Thump! Thump!

Olivia cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của tôi, nhưng cuối cùng thì [sức mạnh thể chất] của tôi vẫn vượt trội hơn.

Mặc dù Olivia có thể nuốt chửng tôi bằng sự thối nát, nhưng cô ấy không thể làm hại tôi.

Tiamata thuộc về cả Olivia và tôi.

Olivia giữ chuỗi Tiamata, trong khi tôi nắm lấy thanh kiếm.

Vì cả hai chúng tôi đều nắm giữ một phần của nó, không ai có thể lấy đi hoặc đánh mất nó.

Nhưng cơ thể tôi vẫn tiếp tục chết.

"Tiamata..."

Đối mặt với Tiamata, thứ đã trở thành thanh kiếm bị nguyên rửa do những linh hồn xấu xa và báo thù điều khiển Olivia, tôi nói:

"Trở thành Thánh kiếm."

Tôi đã đưa ra một mệnh lệnh ngược lại với mệnh lệnh được sử dụng khi tôi giết Riverrier Lanze.

*Loé!

Tiamata, từng phát ra năng lượng đen tối, ô uế, ngay lập tức giải phóng ánh sáng vàng và trở lại hình dạng ban đầu.

"Aaargh!"

Như thể chính ánh sáng gây ra nỗi đau vô cùng, Olivia, vẫn nằm trong tay tôi, hét lên đau đớn.

Giữ thanh kiếm chứ không phải chuôi kiếm, tôi không buông cổ họng của Olivia khi cô ấy cố gắng thoát khỏi phạm vi [sức mạnh thần thánh] của Tiamata.

Dù đau đớn, Olivia cũng không thả Tiamata.

Ý định làm ô uế Tiamata.

Ý định khôi phục Tiamata như một Thánh kiếm.

Ý chí của những linh hồn báo thù đùng độ với tôi.

*Rầm!

Tiamata, tỏa ra cả năng lượng ánh sáng và bóng tối, đốt cháy một cơn lốc dữ dội trên cánh đồng.

Đó là trận chiến giữa ý chí duy nhất của tôi và vô số ý chí giận dữ và oán giận.

Lẽ ra tôi không thể thắng được.

Một ý chí đơn độc không bao giờ có thể vượt qua sự thù hận và ác cảm lớn như vậy.

Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ coi là thua cuộc.

Tôi sẽ không bao giờ buông tay.

Không phải cơn lốc khổng lồ mà tôi đã tạo ra, cũng không phải bất cứ thứ gì khác mà tôi nắm giữ.

Tôi luôn sẵn sàng buông bỏ chính mình.

Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ chuẩn bị sẵn sàng để trả tự do cho một người yêu tôi, và tôi chưa bao giờ có ý định làm như vậy.

Bất cứ ai yêu tôi.

Bất cứ ai tôi yêu.

Bất kể họ là ai.

Nếu đạt được hòa bình cần phải từ bỏ ai đó ...

Tôi không cần loại hòa bình đó.

Tôi muốn mọi thứ.

Với mọi thứ trong tầm tay, tôi sẽ đập tan những tệ nạn đáng nguyên rủa này và trời dậy trở lại.

Dần dần, nó bị đẩy lùi.

Năng lượng bóng tối chảy ra từ Tiamata từ từ rút lui.

Thật vậy, nó đã bị đẩy lùi.

"Ugh... Aaaahhhh!"

Khi tôi quan sát Olivia, người đang bị điều khiển bởi những linh hồn báo thù và kêu lên đau đớn, tôi đã giữ cổ cô ấy để ngăn cô ấy trốn thoát.

Bàn tay phải đen sạm và vô hồn của tôi giờ đã đen thui đến tận cổ tay, nhưng bàn tay không phản ứng đó không chịu thả Olivia ra.

Tay tôi?

Đó chỉ là một vấn đề tầm thường.

Tôi có thể đủ khả năng để mất nó.

Nếu tôi có thể đảo ngược tình thế.

Nếu có dù chỉ một chút cơ hội phục hồi.

Tôi có thể hy sinh nhiều hơn thế này.

"Biến đi..."

Tới Tiamata, được giữ trong tay trái của tôi.

Tới những linh hồn báo thù đã ăn mòn cơ thể của Olivia.

"Biến đi... lũ linh hồn khốn nạn!"

Tôi hét lên, không phải với một mong muốn, mà với quyết tâm.

*Loé!

Thế giới chìm trong ánh sáng chói lọi, và cuối cùng tôi đã chứng kiến cảnh tượng những linh hồn ác quỷ không thể chịu nổi [sức mạnh thần thánh], tuôn ra khỏi cơ thể Olivia như thể chạy trốn.

***

-Groooooowww!

Những linh hồn báo thù cuối cùng đã thua trong cuộc chiến giành quyền kiểm soát trước tôi, và chúng rút lui để tránh [sức mạnh thần thánh] của Tiamata.

Những linh hồn bị trục xuất tập trung trong không khí, tạo thành một đám mây đen khổng lồ.

Nó lơ lửng phía trên, co ro lại như thể nó đã nhận một cú sốc đáng kể, biến thành một hình dạng khổng lồ.

Olivia bất tỉnh và gục xuống, và tôi đỡ lấy cô ấy.

Có thể thứ khổng lồ đó đã kiểm soát cơ thể của Olivia?

Khối linh hồn lơ lửng trong không trung thậm chí còn lớn hơn sân vận động khổng lồ mà tôi đã thấy ở Temple.

Ngay cả đối với linh hồn, liệu thứ gì đó to lớn như vậy có thể phù hợp với cơ thể con người không?

Không thể nào không nhận ra những gì Olivia đã phải chịu đựng.

Có bao nhiêu linh hồn báo thù đã được tập hợp trong thực thể đó?

*Grrrrrrrrrrrr!

Nó thậm chí còn lớn hơn.

Như thể một linh hồn báo thù đang thu hút một linh hồn khác.

Tôi không thể nhìn thấy ma bằng mắt thường, nhưng trực giác nhạy bén của tôi mách bảo rằng chính sự tồn tại của nó đang hấp thụ những linh hồn lang thang trên thế giới, ngày càng lớn hơn.

Giống như một lỗ đen. Các linh hồn càng nặng thì lực hấp dẫn mà chúng tác động lên những linh hồn khác càng mạnh.

Các linh hồn tập thể được tạo ra bởi vụ thảm sát của Liana chỉ là khởi đầu.

Bây giờ, bất kể mối liên hệ của nó với Liana, tôi chỉ có thể
ngây người nhìn đàn linh hồn báo thù ngày càng đông
đảo.

Hiện giờ tôi đã trực xuất được chúng ra khỏi cơ thể Olivia.

Nếu nó lớn đến mức tôi không thể xử lý được, liệu tôi có thể đối phó được nếu sau này nó lại nổi điên lên không?

Làm thế nào tôi sẽ xử lý đó?

Tôi có thể sử dụng phương pháp nào để đối phó với một nhóm linh hồn báo thù lớn như vậy?

Thậm chí có thể khuất phục hoặc thanh lọc chúng từ xa không?

Đó là một quy mô áp đảo.

Đuổi chúng đi là có thể đạt được, nhưng tôi không thể thanh tẩy chúng bằng [sức mạnh thần thánh] mà tôi sở hữu. Điều đó cũng không thể xảy ra với Olivia.

Điều gì sẽ xảy ra nếu nó cố gắng kiểm soát ai đó không phải Olivia?

—Liana, Harriet, Charlotte, Airi.

—Hoặc nếu nó bám vào Ellen?

Tôi sẽ lại phải chiến đấu trong trận chiến mà tôi vừa tiến hành.

Và đến lúc đó, quy mô của những linh hồn báo thù đó sẽ còn lớn hơn nữa, nên việc đối phó với chúng như bây giờ có lẽ là không thể.

Nếu nó cố giết tôi lần nữa bằng cách sử dụng cơ thể của người khác.

Liệu tôi có phải chứng kiến những người khác, mang biểu cảm giống như Olivia lúc này, đang cố giết tôi không?

Khi tôi ôm Olivia, tôi ngược nhìn khối linh hồn báo thù nhấp nhô và lớn tiếng tự hỏi,

"Tại sao... Tại sao các người lại đi đến cực đoan như vậy?"

"Nếu như các người xem thường ta muốn giết ta, tại sao không trực tiếp đối đầu với ta?"

"Tại sao các người làm điều này?"

Tôi đã chuẩn bị để đối mặt với những gì tôi cần.

Tôi có thể hiểu được cơn thịnh nộ chính đáng của họ.

Họ nên tấn công tôi. Nếu những linh hồn báo thù tấn công trực diện vào tôi, thế là đủ.

Liên quan đến những người thân yêu trong cuộc xung đột này là không cần thiết.

Một cách vô ích, hay đúng hơn là vô nghĩa, tôi đã nói chuyện với thực thể bức bối thậm chí không nên tồn tại.

Tôi không biết làm thế nào để tiếp cận tình trạng khó khăn này.

"Tại sao...?"

Nhưng sau đó.

Tôi đã nhận được phản hồi.

Đại hán oán hận đáp.

Dường như vô số chúng sinh đồng thanh nói.

Không, nó giống như một sự cộng hưởng hài hòa hơn là lời nói.

Với một cụm từ đơn giản, thẳng thắn, tiếng vang của vô số giọng nói chồng lên nhau và lan rộng khắp cánh đồng.

"Người... Chỉ có người chết... Chúng ta mới hài lòng sao?"

Sự tuyệt vọng và phẫn uất tràn ngập trong giọng nói đó.

*Ziing!

Tôi có thể nghe thấy những linh hồn sôi sục.

Tôi cảm nhận được sự hỗn loạn trong cảm xúc, một cảm giác chỉ có thể được diễn tả theo cách đó.

"Tại sao." "Con trai của tôi." "Chồng của tôi." "Vợ tôi." "Anh chị em tôi." "Con gái tôi."

"Mẹ." "Cha." "Đại nhân." "Người yêu." "Những người bạn."

"Quê hương."

"Của chúng tôi."

"Mọi thứ."

"Đã bị lấy đi."

"Và tại sao."

"Trở về ít nhất một... Tại sao?"

Vô số từ rời rạc tuôn ra cùng một lúc, bỏ qua tai tôi và đi thẳng vào tâm trí tôi.

Nó không thể là một ý chí duy nhất. Một tình cảm chung của một tập thể?

Như thể hình thành một tâm trí tổ ong.

Những linh hồn báo thù cộng hưởng với nhau, và thông qua mối ràng buộc đau đớn của hận thù, giận dữ và tuyệt vọng, chúng hợp nhất thành một thực thể duy nhất, khôn khổ và độc ác.

Một tập thể mang tên oán hận.

Nó nhìn chăm chăm xuống tôi từ bầu trời trống rỗng.

Những linh hồn báo thù khổng lồ, giống như những đám mây, dường như dán mắt vào tôi.

Tôi cảm nhận được những cái nhìn căm phẫn của vô số linh hồn, quá nhiều không thể đếm xuể.

"Bởi vì người đã cướp đi mọi thứ của bọn ta."

"Bọn ta sẽ lấy mọi thứ của người."

"Điều đó ... công bằng, phải không?"

"Bọn ta sẽ giết người, chiếm đoạt tất cả những gì người sở hữu và xóa sạch nó."

"Từ khi người tiêu diệt bọn ta."

"Bọn ta cũng có quyền tiêu diệt người."

"Cướp đi mọi thứ."

"Bọn ta có quyền. Để cướp lấy."

Tôi nhớ những lời của Antirianus.

Những gì Sarkegaar đã nói để gây áp lực với Eleris ngay trước Sự cố Cánh cổng.

Sarkegaar đã tuyên bố,

Kể từ khi loài người hủy hoại Darkland, Darkland cũng sở hữu quyền hủy hoại loài người.

Sự cố Cổng mở ra.

Cuối cùng, những từ đó bùng nổ trở lại.

Những người bị tiêu diệt, những người bị cướp, những người bị giết.

Tôi đã nói về các quyền thuộc về những người bị phá vỡ.

Chỉ một số ít được chọn thực sự tham gia vào vụ này.

Phần lớn những linh hồn báo thù trước mặt tôi không liên quan đến hầu hết mọi thứ xảy ra trên thế giới.

Họ đã không đưa ra bất kỳ quyết định hoặc bày tỏ ý kiến của họ.

Họ chỉ đơn giản là hy sinh.

Ngay cả những người đã chết vì quyết định của Liana.

Cho họ.

Quyền tiêu diệt tôi.

Đúng.

Nó chắc chắn đã tồn tại.

Nếu không phải họ, thì còn ai có quyền phá hủy tôi, ghê tởm tôi và nghiền nát tôi?

Khối lượng tiếp tục mở rộng.

Nếu không được kiểm soát, nó sẽ tiếp tục phát triển cho đến khi đạt đến kích thước quá lớn đối với bất kỳ ai.

Nó sẽ buộc những người thân yêu của tôi phải chiến đấu với tôi.

Nếu khiến tôi đau đớn và khổ sở là mục tiêu của nó, thì nó sẽ đạt được điều đó.

"Có vẻ như tôi phải rất đáng sợ..." Tôi nói, hướng ánh mắt phần nộ vào tôi.

"Vì các người không có lòng tin trực tiếp khổng chế ta, trực tiếp công kích ta, hoặc là giết ta, cho nên các người nhất định phải dùng đến phương pháp hèn hạ này, khiến ta tự tay giết người của mình."

Không có phản hồi, nhưng tôi cảm nhận được sự quái quai của sự phản uất lớn.

"Có bao nhiêu người trong số các người ở đó? Hàng chục nghìn? Hàng trăm nghìn? Hay thậm chí hàng triệu?"

"Nếu kết quả của sự tức giận và mong muốn trả thù của các người chỉ là điều này, nó không phải là..."

"Hận không đủ?"

"Tức giận chưa đủ?"

"Mong muốn trả thù không thỏa đáng?"

"Cũng không được sao, đồ nhỏ mọn?"

Tôi khiêu khích họ.

"Các người yếu đuối."

"Bởi vì các người đã yếu đuối trong cuộc sống."

"Ngay cả khi chết, các người vẫn yếu đuối."

Mỗi hận thù của họ có thể bắt nguồn từ sự bất công, nhưng cốt lõi của nó, đó là vì họ yếu đuối, và hậu quả là họ đã chết.

Nếu họ mạnh mẽ, họ đã không bị diệt vong.

Nếu họ mạnh mẽ như Anh hùng, Ellen Artorius.

Nếu bản thân họ sở hữu sức mạnh.

Sẽ không cần phải chạy trốn hoặc bị giết.

Tôi nói với những chúng sinh đầy thù hận, nhóm những linh hồn yếu ớt.

Vì họ không đủ dũng khí để đối đầu với tôi, nên phương pháp khiến tôi đau đớn này cuối cùng là cách của kẻ yếu, và họ không phải vẫn còn yếu sao?

Những linh hồn phần uất vẫn im lặng.

Tuy nhiên, sự vụn vỡ thất thường và gợn sóng đầy đe dọa của chúng đã tiết lộ mọi thứ.

Các linh hồn đã rất tức giận.

Họ thiếu niềm tin vào chiến thắng.

Nhưng.

Tôi không thể để những linh hồn oán giận ngày càng tăng như chúng.

Tôi không thể để sự oán giận như vậy xâm chiếm người khác.

Tôi không muốn chiến đấu với những người thân yêu của mình.

Tôi không thể cho phép họ kiểm soát người khác nữa.

"Hãy kiểm tra lòng căm thù của ai mạnh hơn."

"Ý chí của ai mạnh hơn."

Nếu họ coi thường tôi.

Nếu những linh hồn đó ghê tởm tôi, thì tôi phải chịu đựng.

Tôi không thể để người khác gánh vác gánh nặng của mình.

Tôi không nghĩ mình có thể chịu đựng được, nhưng nếu đó là điều tôi phải chịu đựng.

Cho dù đó có đúng hay không, nếu sự thù hận, tức giận và mong muốn trả thù nhắm vào tôi.

"Hãy đến và sống với ta."

Tôi phải để sự oán giận và hận thù của họ cư trú trong tôi chứ không phải người khác.

Trước sự khiêu khích của tôi, những linh hồn oán giận đã quan sát tôi.

"Cái gì?"

Tôi ném sự khiêu khích cuối cùng của mình vào họ.

"Các người có sợ không?"

Tôi không cần thêm lời nào nữa.

Những cơ thể đầy tuyệt vọng của nhóm bắt đầu rung động.

*Rầm!

"Nguyên rửa Ma Vương."

"Đúng."

"Chúng ta sẽ."

"Nguyên rửa."

"Người."

"Bằng chính đôi tay của người, và phá hủy mọi thứ người yêu quý."

Bóng tối bao la, giống như một đám mây, bắt đầu ngưng tụ.

Các linh hồn đã thay đổi suy nghĩ của họ.

Thay vì bắt tôi giết những người thân yêu của mình mà chúng chiếm hữu, chúng định cư ngụ trong tôi và buộc tôi phải tự tay tiêu diệt những người thân yêu của mình.

Tôi giang rộng vòng tay.

"Hãy đến, những sinh vật yếu đuối."

Đối với những người không còn lựa chọn nào khác ngoài hy sinh, đối với những sinh vật đáng thương đó.

Tôi đã đề nghị cơ hội để tiêu diệt tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading